

VERONICA VĂCĂRAȘ

**STRĂJERII CĂȚĂRĂTORI
ȘI TĂRĂMUL
DIN REFLEXIA APEI**

Ilustrații de
Gabriela Bolea

Editura Ecou Transilvan
Cluj-Napoca
2026

CUPRINS

<i>PREFAȚĂ</i>	<i>5</i>
<i>STRĂJERII CĂȚĂRĂTORI ȘI TĂRÂMUL DIN REFLEXIA APELOR.....</i>	<i>9</i>
1. TĂRÂMUL DE SUS. FURTUNA ȘI MUSAFIRUL NEAȘTEPTAT	15
2. TĂRÂMUL DE SUS. A DOUA ZI DUPĂ FURTUNĂ.....	24
3. TĂRÂMUL DE JOS. PRINȚESA CĂȚĂRĂTOARE	30
4. TĂRÂMUL DE JOS. TAINA CEA MARE	39
5. TĂRÂMUL DE JOS. BLESTEMUL	50
6. TĂRÂMUL DE JOS. ELUCIDAREA MISTERELOR	65
7. TĂRÂMUL DE JOS. ȚINUTUL STRĂJERILOR CĂȚĂRĂTORI	83
8. TĂRÂMUL DE JOS. ISCOADELE.....	115
9. TĂRÂMUL DE JOS. PĂRĂSIREA STRAJEI	175
10. TĂRÂMUL DE JOS. LUMINA DE LA CAPĂȚUL TUNELULUI	205
11. TĂRÂMUL DE JOS. CODRUL PĂRĂSIT	239
12. TĂRÂMUL DE JOS. DISPARIȚIA LUI BORIS.....	311
13. TĂRÂMUL DE SUS. TUNELUL DINTRE CELE DOUĂ LUMI.....	332
14. TĂRÂMUL DE JOS. ELIZA DIN ADÂNCUL APELOR	353
15. REGATUL DE JOS. LUMINA CARE N-A FOST BIRUITĂ DE ÎNTUNERIC	397
<i>IMAGINI DIN VIAȚA REALĂ CU ANIMALELE ȘI LOCURILE CARE AU INSPIRAT ACEASTĂ POVESTE</i>	<i>446</i>

STRĂJERII CĂȚĂRĂTORI ȘI TĂRĂMUL DIN REFLEXIA APELOR

Povestea noastră e despre Străjerii Cățărători, un neam de luptători curajoși, care cu mulți ani înainte să se nască străbunii noștri, locuiau în inima pădurilor din Armandia. În acele vremuri îndepărtate, pădurile erau fără început și fără capăt, neatinse de piciorul și securea oamenilor. Stejarii din codri erau falnici și viguroși, iar trunchiurile lor abia de puteau fi cuprinse de zece oameni. Crengile stejarilor erau cât trunchiurile copacilor mari din zilele noastre! Iar rădăcinile arătau ca niște șerpi uriași încolăciți între bolovani și pietre. Unele rădăcini erau băgate în adâncurile pământului, altele se întindeau pe suprafața lui, împletindu-se și amestecându-se cu rădăcinile copacilor vecini, în așa fel încât era greu să-ți dai seama cărui copac îi aparțin. Copacii din codru erau îmbrăcați cu liane. Ramurile lianelor creșteau lipite de trunchiuri sau atârnav peste crengi ca niște mantale uriașe pentru giganții verzi. Atât de bătrâni erau stejarii din poveste! Nimeni nu putea fi mai bătrân decât ei, doar cerul și pământul erau mai străvechi decât pădurile din povestea noastră.

În timpurile acelea îndepărtate, străjerii locuiau pe muntele Stâncenar, situat în partea de miazăzi a regatului Armandia. Muntele era izolat de restul regatului datorită

reliefului său stâncos și anevoios de urcat. Ca să ajungi în Straja, trebuia să străbați una dintre cele trei trecători aflate la hotarele de jos ale muntelui sau să urci cele zece praguri ale Cascadelor, care nu erau ușor de urcat. Chiar și așa, numărul celor care reușeau să ajungă în așezarea străjerilor era mic de tot, deoarece era aproape cu neputință să străbați pădurile lor neumblate fără călăuză, fără îndrumători încercați. Mulți străini care s-au aventurat pe meleagurile cățărilor au pierit. Nimeni n-a mai auzit de cei rătăciți în pădurile străjerilor. Atât de greu și anevoios era drumul spre așezarea lor!

Născuți și crescuți în inima unor păduri fără capăt, străjerii erau obișnuiți din timpuri străvechi să-și învețe copiii să se cațare prin copaci înainte să meargă pe jos. Războinicii din neamul străjerilor zburau printre copaci ca și cum ar avea aripi. Brațele și picioarele lor erau vânjoase și pline de mușchi. Iar sufletele... Sufletele erau libere, pline de curaj și bărbăție. Curajul și iscusința lor contribuiau mult la această stare de spirit.

Fiind un neam de războinici, străjerii nu se fereau de greutate. Dimpotrivă, greutatea îi făceau mai îndrăzneți, mai puternici, mai semeți. Străjerii erau un neam neclintit și cu multă tărie sufletească. Calitățile lor de cățători iscusiți i-au ajutat să iasă învingători din toate luptele pe care le-au purtat de-a lungul veacurilor. Atât de neînfricați și cutezători erau străjerii din Straja!

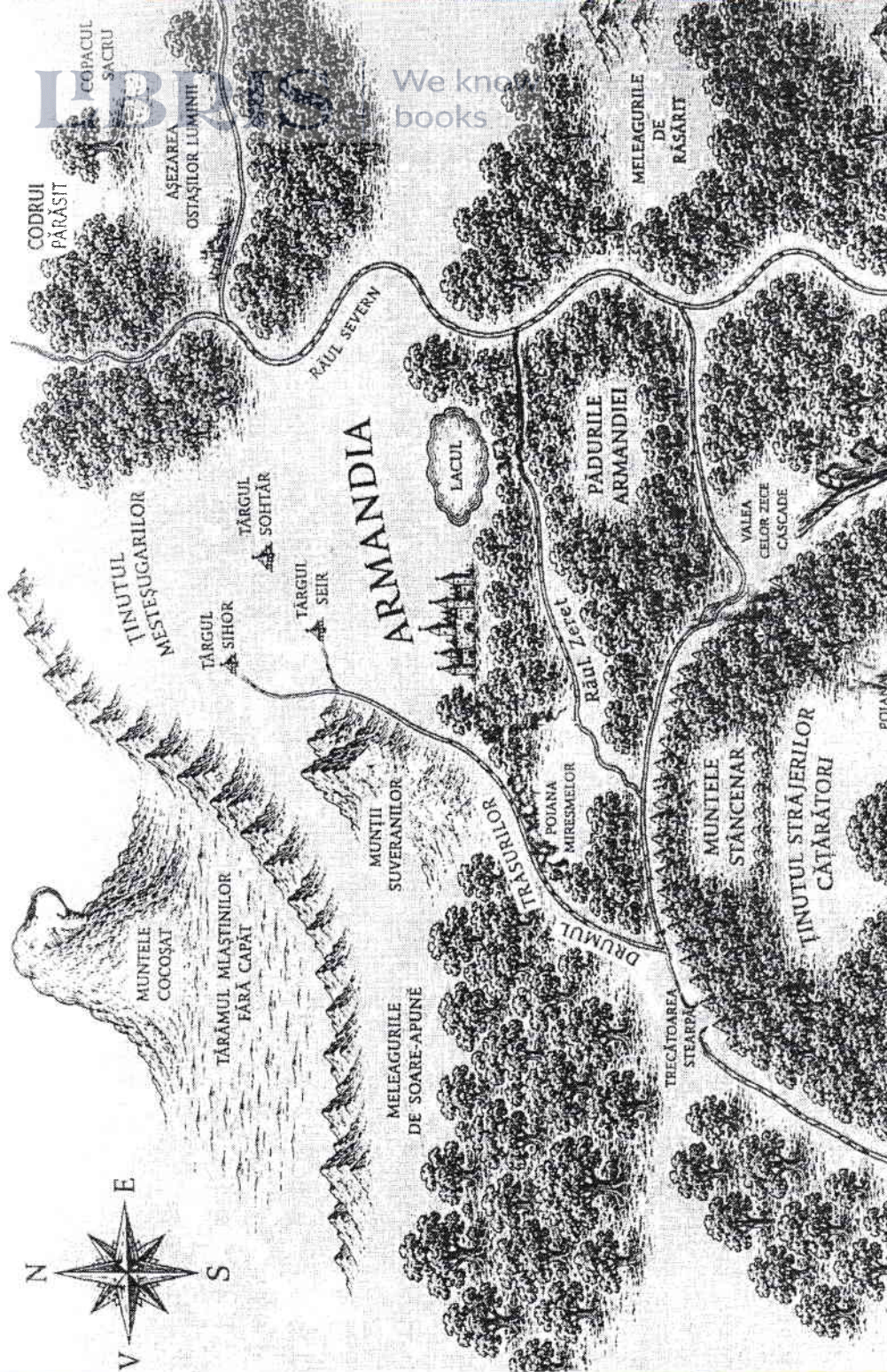
Pe timpul străjerilor, în Armandia s-au întâmplat mai multe lucruri stranii și misterioase pentru oamenii din regat. Pădurile de-atunci își deschideau și își închideau hotarele, copacii vorbeau între ei, animalele stăteau la sfat, oamenii își

construiau casele în copaci, iar vrăjitorii puneau la cale războaie, năzuind să stăpânească peste oameni. Și tot pe timpul străjerilor, în regat se răspândiră zvonuri despre întâmplări ciudate, de-a dreptul miraculoase pentru vremurile de-atunci. Oamenii vorbeau între ei despre două țărâmurile ascunse, două lumi, pe cât de asemănătoare, pe-atât de diferite. Țărâmurile puteau fi văzute doar în preajma apelor, iar drumul dintre ele era ascuns de ochii muritorilor simpli. Doar cei Aleși puteau călători între lumi. Însă, numărul Aleșilor era foarte mic.

Atât de multe miracole nemaipomenite se întâmplară pe timpul străjerilor! Doar în basme le mai puteai întâlni!

Anii s-au scurs... Zvonurile s-au transformat în legende. Străjerii au dispărut odată cu pădurile vechi. Nimeni n-a mai pomenit despre ei de veacuri.

Până astăzi... când s-a izvodit povestea noastră...

CODRUI
PARĂȘIT

COPACUL
SACRU

AȘEZAREA
OSTAȘILOR LUMINI

TINUTUL
MEȘTEȘUGARILOR

TÂRGUL
SIHOR

TÂRGUL
SOHȚĂR

TÂRGUL
SEIR

RAUL SEVERN

ARMANDIA

LACUL

MUNȚII
SUVERANILOR

MELEAGURILE
DE SOARE-APUNĂ

DRUMUL TRĂȘURIILOR

POIANA
MIRESMELOR

PADURILE
ARMANDIEI

RAUL ZECEI

MELEAGURILE
DE
RĂȘARIT

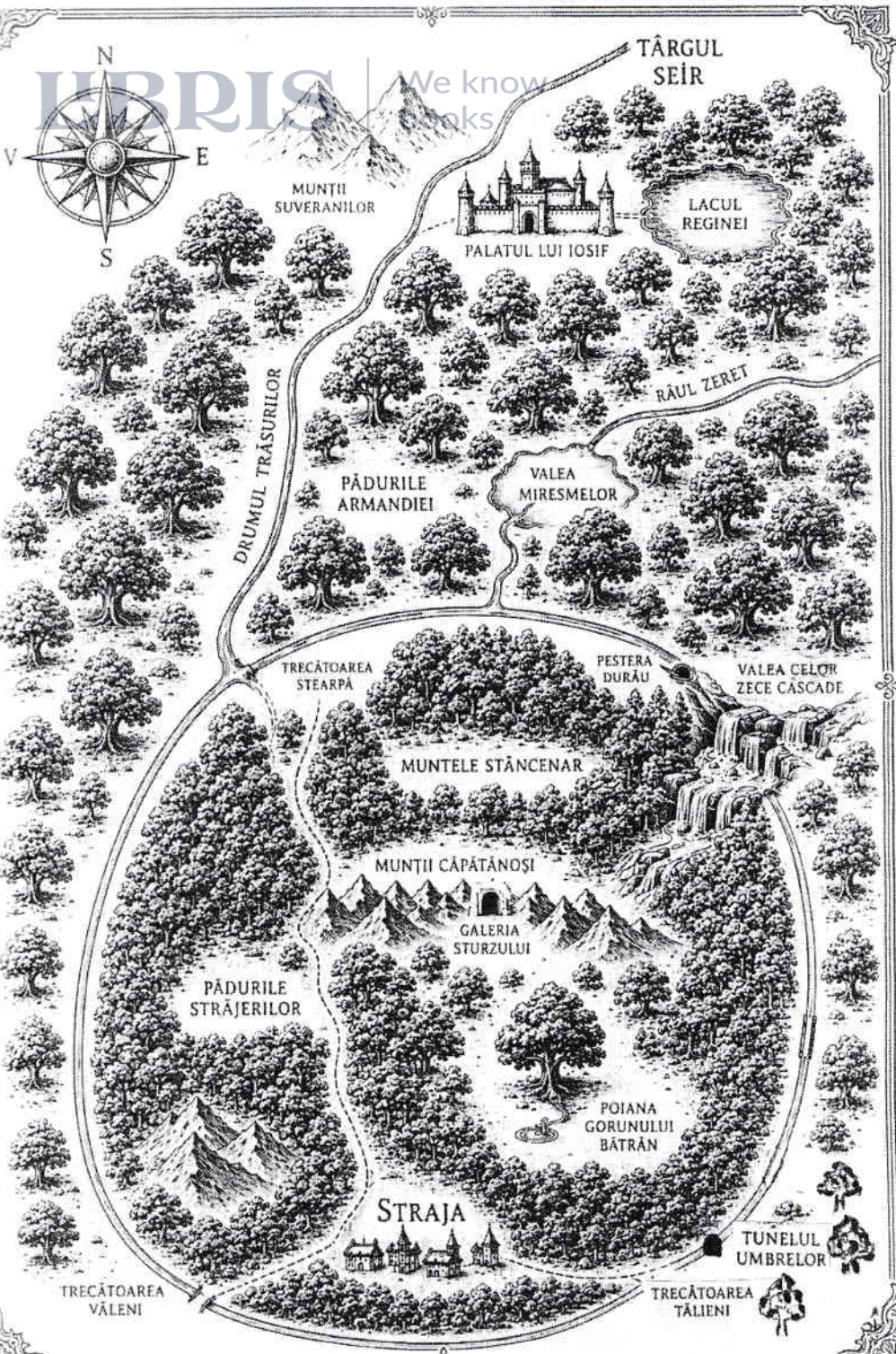
MUNTELE
STÂNCENAR

VALEA
CELOR ZECE
CASCADE

TINUTUL STRĂJERILOR
CĂTĂRĂTORI

TRĂCĂTOAREA
STEARPĂ

We know
books

1.

TĂRÂMUL DE SUS.
FURTUNA ȘI MUSAFIRUL NEAȘTEPTAT

– Nu știu ce-a fost în capul meu când am acceptat invitația Melaniei. De când am plecat de acasă, am văzut cerul întunecat și norii plumburii! Am știut că va turna cu găleata! se văieta Paula, în timp ce încerca să se adăpostească sub streășina joasă a casei croitorului. Ce rost a avut să ies din casă pe furtuna asta?

Paula se opri să-și tragă sufletul. Între timp, vântul se întete și mână stropii de ploaie până sub streășină.

– Vai de mine, vai de mine! strigă Paula. Vântul acesta rece și-a pus în gând să mă ude learcă!

O clipă mai târziu, o altă rafală de vânt îi smunci umbrela și o împinse spre zid. Bătrâna strânse mânerul de lemn în mâinile înțepenite de frig, însă vântul se încăpățână să-i rupă mai multe spițe și să-i întoarcă faldurile pe dos. Paula se sprijini de peretele umed și încercă să-și dezdoie umbrela, dar nu reuși.

– Măculiță dragă! Ce mai ploaie! Ce mai furtună! Din cauza vântului am rămas fără umbrelă. Trebuie să mă grăbesc, umbrela aceasta ruptă nu-mi mai este de niciun folos. Sunt în dreptul casei lui Ilie Croitorul. Mai am jumătate de

stradă de mers, se plânse ea. Ah, și ce mi-a trăsnit să stau atâtea ore la taclale?

Bătrâna nu reuși să-și ducă la bun sfârșit fraza, că o altă rafală de vânt suflă în faldurile umbrelei și o mână din spate, izbind-o de gardul verde al vecinului. Imediat după ce se dezmetici, Paula hotărî că nu mai avea niciun rost să caute adăpost sub streșinile vecinilor.

– De data asta nu-i de glumă! M-a prins o furtună cumplită care o să mă bage în sperieți dacă nu ajung acasă la timp, își spuse Paula și se grăbi să-și descâlcească sacoșa de lână din crengile tufarilor.

De îndată ce se văzu cu sacoșa sub braț, bătrâna se grăbi spre casă cu pași mărunți și nesiguri. Cu mâna stângă se sprijinea de pereții reci și de gardurile umede, iar cu cealaltă își căra sacoșa și umbrela stricată. Nu-i mai rămaseră decât câțiva pași până să ajungă în fața casei, când, dintr-o dată, se întâmplă ceva neașteptat. Vântul se sălbătici și clătină din răspuțeri copacii, frunzele o luară razna prin văzduh ca niște viespi înfuriate, iar întunericul fu spintecat de o lumină năprasnică. Fulgerul lovi în platanul alb de la capătul străzii și o mare parte din orașelul cufundat în întuneric se lumină. Puțin mai târziu, se auzi un trosnet amenințător care zgudui pământul. Bătrâna încremeni de frică. Se opri și privi nedumerită în jur. În timp ce mâinile și picioarele au refuzat s-o mai asculte, mintea a anticipat primejdia și a îndemnat-o spre casă.

Paula a mai stat câteva clipe până și-a revenit din starea de șoc, după care... a luat-o la fugă. De mult nu mai alergase atât de repede! În ultimii zece ani se obișnuise să meargă atent, cântărind fiecare pas. Nu și acum! Acum trebuia să

ajungă acasă. Era încredințată că va fi la adăpost de îndată ce se va atinge de clanța de la poartă.

– Măicuțiță dragă, măicuțiță dragă! Ce-a fost în capul meu, când am plecat de-acasă? Oare de ce se zice că bătrânii sunt înțelepți? se văieta bătrâna în timp ce alerga.

Ajunsă în fața casei, Paula apucă cu repeziciune clanța metalică și o răsuci spre stânga. Tot atunci împinse cu piciorul partea de jos a porții și păși grăbită pe trotuarul umed din curte. Veranda din fața casei era plină cu frunze. Fără să stea mult pe gânduri, Paula mătură frunzele din fața ușii cu faldurile umbrelei, apoi aruncă umbrela în colțul din dreapta al verandei. Aceasta ateriză, lovind cufărul maroniu de lângă perete.

– Măicuțiță dragă, a trecut Laurențiu pe la mine și nu m-a găsit! Am uitat că l-am rugat să-mi aducă cufărul..., oftă bătrâna dezamăgită. De la un timp, memoria aceasta îmi joacă tot mai multe feste! Cum de nu mi-am amintit despre înțelegerea noastră?

Cu mâinile înghețate de frig, Paula scotoci la fundul sa-coșei. După ce găsi cheile, scăpă un oftat adânc. „Ce bine că arde felinarul”, gândi ea. „Înseamnă că este lumină și în casă...”.

Înainte să intre în hol, Paula curăță cufărul de frunze și îl băgă înăuntru. După ce se văzu la adăpost, bătrâna se grăbi să încuie ușa, apoi aruncă sacoșa pe polița de jos a dulapului și răsufală ușurată. Puțin mai târziu își dezbracă mantoul, îl scutură de picăturile de apă și îl agăță în cuier. „Nu pot suporta gândul că am ratat întâlnirea cu fiul meu”, gândi ea. „Cred că numai o cană cu ciocolată caldă mi-ar alina supărarea acum.”.